

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 15 juli 2004

Mål T-384/02

Fernando Valenzuela Marzo
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Tjänstemän – Löner – Bosättningsbidrag –
Artikel 9.3 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna – Tidsfrist på ett år”

Fullständig text på franska.....II – 1035

Saken: Talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 16 november 2001 och av den 13 februari 2002, genom vilka sökanden nekades den andra halvan av bosättningsbidraget på grund av att hans familj inte bosatte sig på anställningsorten inom den föreskrivna tidsfristen på ett år från det att sökanden hade tillträtt tjänsten, dels en begäran att kommissionen skall förpliktas att till sökanden betala ut den andra halvan av bosättningsbidraget jämte en årlig dröjsmålsränta på åtta procent.

Avgörande: Talan ogillas. Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Sammanfattning

1. *Tjänstemän – Talan – Rättsakt som går någon emot – Begrepp – Rent bekräftande rättsakt – Saknas*
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 91.1)

2. *Tjänstemän – Talan – Rättsakt som går någon emot – Beslut om att avslå ett klagomål – Avslag utan förbehåll – Bekräftande rättsakt – Avvisning*
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 91.1)

3. *Tjänstemän – Ersättning för utlägg – Bosättningsbidrag – Villkor för beviljande – Faktiskt byte av stadigvarande bostadsort – Byte av bostadsort för tjänstemannens familj – Begreppet stadigvarande bostadsort – Tjänstemannens bevisbörda för att bosättning verkligen har skett*
(Tjänsteföreskrifterna, bilaga VII, artiklarna 5.1, 5.4 och 9.3)

4. *Tjänstemän – Talan – Bedömning av en omtvistad rättsakts lagenlighet på grundval av de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid tidpunkten för dess antagande*
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 91)

5. *Tjänstemän – Ersättning för utlägg – Bosättningsbidrag – Villkor för beviljande – Tjänsteman som har försörjningsbörda för familjen – Tjänstemannens familjs bosättning på anställningsorten – Tidsfrist på ett år från provanställningsperiodens utgång – Förlängning för tjänstemän som är undantagna från provanställningen – Saknas*
(Tjänsteföreskrifterna, bilaga VII, artiklarna 5.1, 5.4 och 9.3)

1. Ett beslut är en ren bekräftelse av ett tidigare beslut och går sålunda inte tjänstemannen emot i den mening som avses i artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna om det inte innehåller någon ny omständighet jämfört med den tidigare rättsakten och om det inte har föregåtts av en omprövning av mottagarens av denna rättsakt situation.

(se punkt 32)

Hänvisning till förstainstansrätten den 18 september 2003 i mål T-321/01, Internationaler Hilfsfonds mot kommissionen, REGP 2003, s. II-3225, punkt 23

2. Ett beslut om att avslå ett klagomål, oavsett om det är tyst eller uttryckligt, innebär, om det är utan förbehåll, endast en bekräftelse av det beslut eller den underlåtelse som klaganden vänder sig mot, och utgör inte i sig en rättsakt mot vilken talan kan föras. Endast om detta beslut helt eller delvis innebär bifall till den berördes klagomål utgör beslutet, i förekommande fall, i sig en rättsakt mot vilken talan kan föras.

(se punkt 36)

Hänvisning till domstolen den 16 juni 1988 i mål 371/87, Progoulis mot kommissionen, REG 1988, s. 3081, punkt 17, förstainstansrätten den 3 juni 1997, T-196/95, H mot Kommissionen, REGP 1997, s. I-A-133 och II-403, punkt 40

3. Den stadigvarande bostadsorten är den ort där den berörde förlagt ett permanent eller stadigvarande centrum för sina intressen med en önskan att det skall förbli så, varvid det vid bestämningen av den stadigvarande bostadsorten skall tas hänsyn till samtliga faktiska omständigheter som utgör denna. Begreppet bostadsort, som inte grundar sig endast på hur länge en person vistats i det ena eller andra landet, förutsätter emellertid att personen, förutom att han rent fysiskt bor på en bestämd ort, också har för avsikt att göra detta med den kontinuitet som följer av ett dagligt liv och normala sociala kontakter.

Härav följer att bedömningen av huruvida bosättning eller byte av stadigvarande bostadsort har skett utgör en sakfråga som kan bevisas med alla lämpliga medel. Det ankommer på den tjänsteman som påstår sig ha rätt till ett bosättningsbidrag motsvarande två månaders grundlön att, genom att åberopa antingen ett ovedersägligt bevis eller en rad entydiga och icke motsägelsefulla indicier i samma riktning, styrka att hans familj flyttat sin stadigvarande bostadsort till hans anställningsort under det år då han blev fast anställd.

Med hänsyn till att de bestämmelser i vilka rätten till ekonomiska förmåner föreskrivs skall tolkas restriktivt får administrationen ställa krav såvitt gäller bevisningen rörande tjänstemannens familjs bosättning och vägra att utbetala bosättningsbidraget om de hyser starka tvivel på att denna bosättning verkligen skett inom den i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tiden.

(se punkterna 81–83 och 104)

Hänvisning till domstolen den 15 september 1994 i mål C-452/93 P, Magdalena Fernández mot kommissionen, REG 1994, s. I-4295, punkt 22, förstainstansrätten den 24 april 2001 i mål T-37/99, Miranda mot kommissionen, REGP 2001, s. I-A-87 och II-413, punkt 32, förstainstansrätten den 18 september 2003, T-221/02, Lebedef m.fl. mot kommissionen, REGP 2003, s. I-A-211 och II-1037, punkt 38

4. En omtvistad rättsakts lagenlighet skall bedömas med hänsyn till de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid den tidpunkt då rättsakten antogs. Om förstainstansrätten prövade omtvistade rättsakter mot bakgrund av faktiska omständigheter som inte förelåg vid denna tidpunkt, skulle rätten sätta sig i den institutions ställe som har antagit rättsakten i fråga. Det ankommer emellertid inte på förstainstansrätten att sätta sig i institutionernas ställe.

(se punkt 98)

Hänvisning till domstolen den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321, punkt 7, domstolen den 17 maj 2001 i mål C-449/98 P, IECC mot kommissionen, REG 2001, s. I-3875, punkt 87, förstainstansrätten den 11 juli 1991 i mål T-19/90, Von Hoessle mot revisionsrätten, REG 1991, s. II-615, punkt 30, förstainstansrätten den 12 december 1996 i de förenade målen T-177/94 och T-377/94, Altmann m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-2041, punkt 119

5. Av artikel 5.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna framgår att bosättningsbidrag skall betalas till fast anställda tjänstemän och att den tidsfrist som artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna innehåller en hänvisning om, enligt artikel 9.3 i samma bilaga, är ett år från provanställningsperiodens utgång. Den tydliga ordalydelsen i dessa bestämmelser utgör hinder mot att förlänga denna period till tidslängden av en provanställning som tjänstemannen inte behövt utföra.

Såväl för de tjänstemän som är provanställda som för de tjänstemän som är undantagna från att fullgöra en provanställning utbetalas nämligen den andra halvan av bosättningsbidraget under samma tidsmässiga villkor, det vill säga under förutsättning att familjens byte av bosättningsort sker under året efter det att tjänstemannen blivit fast anställd.

Situationen för tjänstemän som är undantagna från att fullgöra en provanställning är objektivt sett, såväl i rättsligt som faktiskt hänseende, olik situationen för provanställda tjänstemän, på grund av den osäkra situation som endast de sistnämnda befinner sig i innan de får fast anställning. Situationen för var och en av dessa tjänstemän blir inte identisk förrän den osäkra situationen för provanställda tjänstemän har upphört i samband med att provanställningsperioden gått till ända. Enligt likabehandlingsprincipen skall följaktligen för var och en av dessa tjänstemän den i tjänsteföreskrifterna stadgade tidsfristen inledas från och med att de har blivit fast anställda.

(se punkterna 119, 120 och 122)